

absurd kerstverhaal

Mijn jaarlijks bouwsel

Het lijkt wel of ik een pasgeboren baby hoor huilen. In mijn huis? Mijn overmaatse oren komen eindelijk een keer van pas en wijzen me de weg. Via een liaan aan een rotswand trek ik mij omhoog. Niet normaal hoe steil dit is; eigenlijk onbegaanbaar. Op een enigszins vlak gedeelte staat een herder met gevouwen handen Godsvruchtig te suffen. Hij kijkt niet op of om en reageert niet op mijn geroep. Over een houten, krakkemikkelig bruggetje boven een diepe ravijn loopt een schaap en aan de overkant zie ik een man met nog een schaap. Wat doen die in mijn huis? Waarom reageert niemand op dat huilend kind? Voorzichtig loop ik over de brug. Daaronder diep in het ravijn ligt een kameel. De afstand is groot, maar ik meen daarnaast Zwarte Piet te herkennen. Of toch niet, het is gewoon de kamelendrijver met een donkere huidskleur. Ongehoord dat hij zomaar in mijn woning komt, die spreek ik later wel aan; eerst wacht mij een ongemeen stevige klim over de rotsen. Met gevaar voor eigen leven trotseer ik de rotswand en uitgeput bereik ik weer een vlak gedeelte. Uit de grot voor mij galmt het babygehuil, maar er is geen baby te bekennen, alleen een hoogzwangere vrouw die op het stro ligt te puffen. Met achter haar een stier, waarbij iets ontbreekt en die daarom os heet. En een ezel die niet al te intelligent uit haar ogen kijkt. Waar komt dat huilgeluid toch vandaan? Een man staat op enige afstand ongeïnteresseerd voor zich uit te staren. 'Is dat je vrouw?', vraag ik. Hij knikt instemmend. 'Waar is die baby die ik hoor?'

Hij wijst op de buik van de vrouw. 'Die zit daar nog in.'

'Nou die moet dan dringend eruit. Waarom help je je vrouw niet?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Dat kind is niet van mij'.

'Je kunt haar toch niet zo laten liggen. En hoe kan het dat we dat kind horen huilen?'

En weer haalt hij zijn schouders op. 'Misschien hebben ze de geluidsband te vroeg gestart.'

'Man je bent niet goed wijs!' roep ik tegen hem.

'De wijzen moeten nog komen,' zegt hij stoïcijns.

Die vent is echt knettergek, maar ik kan die vrouw niet aan haar lot overlaten. Ik kniel bij haar neer. Ze heeft het duidelijk moeilijk. Ik trek haar rok omhoog voor een inwendig onderzoekje. 'Moedertje, de natuur laat je in de steek. Dit kan alleen met een keizersnee.' Twee bange ogen kijken me vragend aan. 'Mevrouw ik zal u helpen. Ik heb bij mijn vrouw drie keer gezien hoe dat moet, dus dat komt helemaal goed.' Ze wil praten, maar er komt geen woord over haar lippen. Dat arm vrouwtje heeft al veel te lang zo gelegen. "Een echte Limburger heeft steeds een zakmes bij zich" galmt de gevleugelde uitspraak van mijn vader door mijn hoofd en warempel zit een zakmes in mijn broekzak. Het babygehuil blijft maar doorgaan. Ik moet handelen en ontbloot haar buik, zoek de goede plek uit onder de bikinilijn en begin te snijden in de eerste laag. Eerlijk gezegd weet ik niet meer of het drie of vier lagen waren waar doorheen gesneden moet worden, maar dat zie ik wel. Ik hoor een harde schreeuw en voel even wat tegenstribbelen, maar dan is het stil. Het valt me op dat veel bloed uit haar buik spuit, veel meer dan bij de geboorte van mijn dochters, maar ik blijf doorsnijden. Ik word uit mijn concentratie getrokken door een luid gekletter. Is het regen wat ik daar hoor? Oh, nee verdorie, die stomme ezel heeft diarree, als die maar ver genoeg wegblijft. Als ik in de baarmoederlaag begin te snijden, wordt ik plots verblind door een heftig licht dat de grot in schijnt, mijn hand schiet uit en vrijwel meteen stopt het babygehuil. Het tintelt in mijn hoofd en ik voel hoe het klamme zweet over mijn rug loopt. Mijn handen trillen als ik probeer de baby te pakken. Plots hoor ik mijn telefoon rinkelen. 'Nu niet, nu niet', schreeuw ik. Ik voel iemand tegen mijn schouder duwen. Van ver hoor ik een stem.

'Hoho, niet zo tegen mij schreeuwen. Je hebt beloofd dat je die ijstaart vanochtend zou gaan ophalen.'

Ik open mijn ogen en veeg het zweet van mijn voorhoofd. Volgend jaar laat ik het grottenpapier en die beeldengroep in de doos zitten.

Sjef Leenen

16 december 2018.